

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 7. februar 2017

Sag 60/2016

(1. afdeling)

A ApS

(advokat Jørgen Holst)

mod

B I/S

og

advokat C

(advokat Søren Lundsgaard for begge)

I tidligere instans er afsagt dom af Vestre Landsrets 1. afdeling den 17. marts 2016.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jytte Scharling, Thomas Rørdam, Vibeke Rønne, Oliver Talevski og Jan Schans Christensen.

Påstande

Appellanten, A ApS, har påstået, at de indstævnte, B I/S og advokat C, skal betale 13 mio. kr. til A ApS, subsidiært et mindre beløb med rente efter renteloven fra principalt den 8. oktober 2008, subsidiært 30 dage efter den 6. oktober 2008, mere subsidiært et af retten efter rentelovens § 3, stk. 5, fastsat tidspunkt senere end ovenfor, men før sagens anlæg den 14. april 2011 og mest subsidiært fra den 14. april 2011.

B I/S og advokat C har påstået stadfæstelse af landsrettens dom dog således, at de indstævnte påstår sig tilkendt et større sagsomkostningsbeløb for landsretten end 2,3 mio. kr.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender.

A ApS har for så vidt angår spørgsmålet om tabsopgørelsen supplerende anført, at erstatningen bør fastsættes skønsmæssigt, og at det mest retvisende udgangspunkt herfor er det kurstab, som selskabet led ved, at garantien ikke forfaldt i 2008.

Subsidiært har selskabet anført, at opgørelsen af tabet skal ske med udgangspunkt i procesrenten. Selskabet har lidt et rente-/afkasttab ved ikke at modtage garantibeløbet, og da der ikke er klare holdepunkter for en mere konkret opgørelse, bør der tages afsæt i den almindelige erstatningssats for pengemangel.

Mest subsidiært har selskabet anført, at tabsopgørelsen bør ske med udgangspunkt i selskabets merrenteudgifter som følge af, at garantien ikke blev udbetalt før i forsommeren 2016.

Hvis Højesteret stadfæster frifindelsen af B I/S og C, er der ikke grundlag for at forhøje det af landsretten udmålte sagsomkostningsbeløb på 2,3 mio. kr., som påstået af B I/S og C. Sagens økonomiske værdi for landsretten i relation til selskabets påstand 3 var 13 mio. kr. svarende til selskabets påstand for Højesteret i den verserende ankesag mellem parterne.

B I/S og advokat C har heroverfor supplerende anført bl.a., at tabet skal opgøres efter almindeligt anerkendte erstatningsprincipper, og ingen af de tre metoder, som A ApS har anvendt, er i overensstemmelse hermed.

Med hensyn til landsrettens sagsomkostningsafgørelse har B I/S og C anført navnlig, at sagsgenstanden i A ApS' påstand 2 over for B I/S og C mindst udgjorde 164 mio. kr., svarende til 75 mio. kr. (salgsoption 1) og ca. 89 mio. kr. (det anmeldte krav i konkursboet, som følge af salgsoption 2). Hertil kommer værdien af påstand 3. Landsretten har ved fastsættelse af sagsomkostningerne imidlertid alene taget udgangspunkt i en sagsgenstand på 75 mio. kr., hvorfor sagsomkostningerne for landsretten bør forhøjes.

Supplerende sagsfremstilling

I garantien fra maj 2005 mellem H, som garantistiller, og F Holding A/S, som garantimodtager, hedder det bl.a.:

”2. Garanti

2.1 H stiller herved over for F Holding A/S en uigenkaldelig garanti på og indestår over for F Holding A/S for betaling af indtil DKK 75.000.000,00, skriver danske kroner syvtifemmillioner 00/100 på de nedenfor anførte vilkår.

2.2 Udtrykkene ”Fonden” og ”Optionsperioden” skal have samme betydning som i aftalen benævnt ”Overenskomst” indgået den 2. maj 2005 mellem Is Fond og F Holding A/S og J.

3. Vilkår for garanti

3.1 Varighed

3.1.1 Garantien løber fra datoen for Hs underskrivelse heraf indtil Fonden har opfyldt sine forpligtelser i henhold til Overenskomsten, pkt. 5 (F Holding A/S's salgsoption).

3.2 Garantistillelse

3.2.1 Garantien stilles for samtlige Fondens forpligtelser over for F Holding A/S i henhold til Overenskomsten, pkt. 5 (F Holding A/S's salgsoption).

3.2.2 Krav i henhold til garantien forrentes fra forfaldsdagen (jævnfør pkt. 3.3.1) med et beløb svarende til rentelovens til enhver tid fastsatte morarentesats.

3.2.3 Rente i overensstemmelse med punkt 3.2.2 beregnes fra og med forfaldsdagen (jævnfør pkt. 3.3.1) indtil effektiv betaling af det krævede beløb under garantien med tillæg af renter.

3.3 Krav under garantien

3.3.1 Betaling under garantien forudsætter at og skal ske med det beløb som det ved endelig dom med Fonden eller (i tilfælde af konkurs) en eventuel kurators anerkendelse konstateres at Fonden er F Holding A/S skyldig i henhold til Overenskomsten. Sparekassen skal herefter foranledige, at beløbet betales senest på det i henhold til sådan dom fastsatte tidspunkt for dommes opfyldelse eller senest 3 dage efter påkrav i forlængelse af kurators anerkendelse.”

I en mail af 13. december 2007 fra C til J sendte C første udkast til ny aftale mellem J, A ApS, G og D. I mailen hedder det bl.a.:

”Jeg vil samtidig gennemgå de tidligere aftaler i detaljer for at sikre, at vi har fået det hele med, men fremsender vedhæftet udkast til dig allerede nu for, at du har mulighed for så hurtigt som muligt at bekræfte, at det afspejler jeres drøftelser.”

Forklaringer

Til brug for Højesteret er der afgivet supplerende forklaringer af J, C, K og L.

J har supplerende forklaret bl.a., at han under forløbet frem til overdragelsen af F A/S i 2005 stillede krav om en bankgaranti. Bankgarantien var nødvendig, fordi han ikke modtog hele købesummen kontant. Hvis køber ikke havde stillet en bankgaranti, var handlen ikke blevet til noget. Han stillede oprindeligt krav om en garanti på 155 mio. kr. men endte af omkostningsmæssige årsager med at acceptere en garanti på 75 mio. kr. Han drøftede indholdet af garantien med advokat C, som rådgav ham under salgsprocessen. Det blev drøftet mellem advokaterne, om garantien skulle udformes som en anfordringsgaranti. G A/S ønskede ikke at stille en anfordringsgaranti, og det endte derfor med, at banken stillede en simpel garanti på 75 mio. kr. Da aftalegrundlaget for overdragelsen og garantien var på plads i 2005, løb optionsperioden i 5 år. Han betragtede garantien som en del af aftalekomplekset. Der var henvist til garantien i nogle af aftalekompleksets øvrige dokumenter. Bankgarantien var også anført i indholdsfortegnelsen til closing-mappen.

I slutningen af 2005 talte han med G om at ændre nogle forskellige bindinger i aftalegrundlaget, herunder salgsoptionen. Han fik stillet i udsigt at få ændret salgsoptionen. Han drøftede sine ønsker til ændringer i aftalegrundlaget med G på et møde i slutningen 2006, og G ville herefter overveje hans ønsker.

I maj 2007 skrev han et brev til G om sine ønsker til ændringer i aftalegrundlaget. Det var banken, der havde bedt ham om at formulere sine ønsker på denne måde. Han fik udskiftet et aktiepant til en kontant sikkerhedsstillelse. Det blev drøftet, om han kunne få ændret optionsperioden fra 5 år til 3 år.

I midten af 2007 nævnte han over for G, at han var villig til at give afkald på garantien, hvis han kunne få ændret salgsoptionen. Hans formål med denne ændring var, at han kunne få et væsentligt større beløb – 100 mio. kr. eller mere – for aktierne. Han havde på daværende tidspunkt et godt indtryk af Gs og Ds økonomiske stilling, og hans tilkendegivelse om at give afkald på garantien skal ses i lyset heraf. G var i første omgang villig til at imødekomme hans ønske, men det blev ikke til noget.

I sommeren 2007 var der en mailkorrespondance mellem ham og L, som var direktør i G. L stod også for administrationen og driften af D. Han drøftede ikke de eventuelle ændringer af aftalegrundlaget, herunder at han muligvis ville give afkald på garantien, med en advokat. Hvis han havde søgt rådgivning hos advokat C, ville han have udleveret korrespondancen med L og redegjort for baggrunden for dialogen med G.

Den 7. december 2007 blev han ringet op af L, som sagde, at G var tæt på at sælge F til den franske Coface-koncern. L bad ham frafalde tilbagekøbsretten skriftligt. L sendte i den forbindelse en opgørelse af provenuet ved salget. Han skulle på denne baggrund tage stilling til, om han ville udnytte sin tilbagekøbsret, og hvad konsekvensen skulle være, hvis han skulle give afkald på tilbagekøbsretten. Den 9. december 2007 videresendte han korrespondancen med G til C. Han afholdt møde med C den 10. december 2007 med det formål at forberede mødet med G. Han og C gennemgik de emner, der skulle drøftes med banken. C udarbejdede herefter et notat om, hvordan J kunne udnytte sin tilbagekøbsret. Notatet var opsat med store skrifttyper og skulle kunne lægges på bordet under mødet med banken. Han mener, at han modtog notatet den 11. december 2007. Den 12. december 2007 afholdt han møde med G. C deltog ikke. Under en pause i mødet ringede han til M for at drøfte, hvad kursfradraget skulle være, hvis han skulle have en markedskursbaseret salgsoption. Kursen var dengang ca. 585, og denne kurs dannede grundlag for den kurs, der blev indsat i salgsoptionen, idet der blev aftalt et fradrag i forhold til markedskursen. Efter mødet ringede han til C og fortalte, hvad der var blevet aftalt på mødet. Han aftalte med C, at denne skulle gå alle aftalerne igennem og rådgive om, hvad der eventuelt skulle revideres. C udarbejdede et udkast til en ny aftale, som han sendte til J ved mail af 13. december 2007. En del af indholdet af det første udkast til aftale afspejlede de drøftelser, han havde haft med C. Aftaleudkastet indeholdt også noget, som C selv var dykket ned i. Det fremgik af det første udkasts punkt 11.4, at garantien skulle nedskrives forholdsmæssigt i takt med, at optionen blev udnyttet forholdsmæssigt. Ved mail af 14. december 2012 sendte C et revideret udkast til aftale med markering af ændringerne i forhold til første udkast. I det andet udkast blev aftalens punkt 11.4 ændret, således at garantien skulle nedsættes i det omfang, at værdien af salgsoptionen faldt til under 75 mio. kr. Han var bekendt med indholdet af garantien men havde ikke nærmere tjek på løbetiden. Han gik ud fra, at garantien forfaldt, når optionen forfaldt. Han betragtede også dengang garantiens tekst som en del af aftalegrundlaget.

Salgsoptionen og garantien var oprindeligt parallelle, og det skulle de også have været efter ændringen i 2007.

Forhandlingerne blev afsluttet i december 2007. Han underskrev aftalen den 14. december 2007, og banken underskrev den 21. december 2007. Herefter skulle han bare vente på, at optionen forfaldt.

Der er unøjagtigheder i gengivelsen af den forklaring, som han afgav for Østre Landsret i forbindelse med hans sag mod H om bankgarantien. Unøjagtighederne angår hans forklaring om, hvorfor garantien ikke blev ændret i 2007 i forbindelse med ændringen af optionen. Han har sikkert udtalt sig som citeret i Vestre Landsrets dom, men forklaringen er udtryk for en efterrationalisering. Med ordet "efterrationalisering" mener han, at hans forklaring for Østre Landsret blev afgivet i en anden sammenhæng end den foreliggende sag, som er en sag mellem ham og hans tidligere advokat.

Han udnyttede salgsoption 1 i august 2008, og den blev afregnet uden problemer. Gs børsmeddelelse om halvårsregnskabet var positiv og viste et pænt resultat, om end resultatmålet blev nedskrevet en smule. I september 2008 nedjusterede G resultatmålet. Senere blev resultatmålet nedskrevet til 0 kr., og L fratrådte som direktør.

Han forsøgte at udnytte salgsoption 2 ved et påkrav afgivet den 22. eller 23. september 2008. G bekræftede modtagelsen af påkravet og meddelte, at han ville blive kontaktet. Salgsoption 2 blev aldrig effektueret fra bankens side. Banken meddelte, at den var i dialog med H om garantien, men der kom ikke nogen løsning. Han meddelte derfor G og D, at han var nødt til at orientere H om, at han havde en nødlidende option. Han blev ringet op af Hs advokat, som sagde, at H ikke havde i sinde at betale under garantien, idet den først forfaldt i 2010. Han blev overrasket over denne tilkendegivelse fra H og orienterede telefonisk C om situationen den 6. eller 7. oktober 2008. C sagde, at det nok var rigtigt, at de havde glemt at få revideret garantien samtidig med optionen. J er helt sikker på, at C brugte udtrykket "glemt". C sagde desuden, at der muligvis forelå at advokatansvar, og at J nok skulle søge efter en anden advokat. J var ret chokeret og kan tydeligt huske telefonsamtalen. Han kontaktede herefter advokat N, som tog fat på sagen.

I det efterfølgende forløb udviste både G og følgebankskerne stor vilje for at sikre, at han fik sine penge. Der var ingen, der var i tvivl om, at salgsoptionen var forfalden. Forpligtelsen fremgik også af Ds regnskaber.

Problemet var, at H afviste at honorere garantien. H henviste til, at garantien ikke var forfalden, hvilket hang sammen med, at der ikke var parallelitet mellem optionen og garantien. H krævede et stort kursfradrag, hvis de skulle honorere garantien. Hans nye advokat, advokat N, skrev til B I/S og spurgte, om de ville dække kursfradraget. H tog også en række andre forbehold i relation til garantien, hvilket fremgår af et brev af 9. oktober 2008 fra advokat O, som repræsenterede H.

Han stævnedes herefter H med påstand om, at H skulle anerkende, at garantien var gældende. Han vandt sagen mod H.

Det har haft store økonomiske konsekvenser for ham, at H ikke honorerede garantien i efteråret 2008. Den manglende honorering betød, at han ikke kunne overholde sin aftale med sin bank, og at banken satte marginalen op. Omkostningerne for ham overstiger procesrenten.

Advokat C har supplerende forklaret bl.a., at han i december 2007 blev kontaktet af J, som havde nogle ønsker til ændringer af optionen. Han gik ud fra, at J var tilfreds med de elementer, som J ikke havde taget op, og han tog sig herefter af det, som skulle ændres. Han var klar over, at optionen udløb før garantien. I forbindelse med mailen af 13. december 2007 gennemlæste han det, som efter hans forståelse skulle ændres.

Han har konstateret, at han modtog kopi af den mailkorrespondance, som J havde haft med G i foråret 2007 om at give afkald på garantien. Han kan ikke sige, hvilket indtryk dette gjorde på ham. Han kan ikke se, hvornår han modtog mailkorrespondancen, men det må have været i forbindelse med, at J kom til møde hos ham i december 2007. Han baserer denne antagelse på, at materialet bærer bilagsstempler.

Det er rigtigt, at han på et senere tidspunkt blev kontaktet telefonisk af J, som sagde, at H havde gjort indsigelser mod garantien. H gjorde bl.a. gældende, at garantien ikke var gældende længere, idet parterne havde ændret aftalegrundlaget. Han husker ikke, hvornår

telefonsamtalen fandt sted, men der er tale om den samtale, som J har tidsfæstet til 6. eller 7. oktober 2008. Han sagde til J, at hvis H gjorde gældende, at garantien skulle bortfalde, kunne det ikke udelukkes, at der kunne rejses kritik af hans arbejde. På den baggrund, og da J var på vej ind i forhandlinger med G, sagde C, at J skulle finde en anden advokat. C gav ikke udtryk for, at han havde glemt noget.

Advokat K har supplerende forklaret bl.a., at han repræsenterede G og D og havde det juridiske ansvar i forbindelse med overdragelsen af F. Han havde således også ansvaret over for G og D i forhold til optionsaftalen.

En væsentlig del af mailkorrespondancen vedrørende overdragelsen fandt sted i perioden april-maj 2005. Under forhandlingerne opererede man med en optionsperiode på 5 år fra 2005.

Js krav om en bankgaranti blev fremsat meget sent i forløbet. Kravet blev først fremsat efter optionen. Baggrunden for kravet om en garanti var, at J ville være sikker på, at D kunne betale, når optionen blev gjort gældende. G kunne ikke forstå, at betalingsforpligtelsen i henhold til optionen skulle afdækkes med en garanti. De måtte lave closing-dokumenterne lidt om, fordi garantien ikke var faldet på plads.

Bankgarantien skulle kunne gøres gældende, når optionen blev gjort gældende, og hvis D ikke kunne honorere optionen i 2010. G kunne ikke acceptere det første udkast til garantitekst, som var affattet af advokat C. Det første udkast til garanti var en anfordringsgaranti. G kunne heller ikke acceptere det næste udkast til garantitekst, idet garantien ifølge denne tekst omfattede alle forpligtelser i henhold til optionsaftalen. Garantien skulle efter hans opfattelse kun omfatte optionsforpligtelsen, og i maj 2005 blev garantien udstedt.

L har supplerende forklaret bl.a., at det er rigtigt, at garantien blev udstedt efter ønske fra J.

Der var efterfølgende en dialog mellem G og J om at ændre optionen. Det var J, som fremsatte nogle forslag til ændringer, men det blev ikke til noget. Han husker ikke, om J tilbød at give afkald på garantien.

Han husker mødet med J den 12. december 2007. Baggrunden for mødet var, at G gennem ca. et år havde været i dialog med den franske Coface-koncern, om at sælge F. Det var nødvendigt, at G henvendte sig til J, idet han havde en tilbagekøbsret. Han erindrer ikke, om garantien blev berørt i forbindelse med drøftelserne med J. Han burde fra bankens side have reageret og sørget for, at garantien blev rettet. Det beror på en forglemmelse, at garantien ikke blev ændret, og han havde ikke set nogen problemer i at få garantien ændret. G havde en god dialog med H, og det havde stillet H bedre, hvis garantien var blevet afkortet.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen og dens baggrund

A ApS (dengang F Holding A/S), der er ejet af J, solgte i april 2005 sine aktier i F A/S til G A/S. Købesummen bestod dels af en kontant betaling, dels af aktier i G. I en aktionæroverenskomst med D vedrørende aktierne i F var det bl.a. aftalt, at D havde pligt til på nærmere angivne vilkår at købe A ApS' aktier i G, hvis A ApS ønskede at sælge (salgsoption). Salgsoptionen kunne tidligst udnyttes dagen efter afholdelse af ordinær generalforsamling i banken i 2010 (forventeligt i marts eller april 2010) og senest 30 kalenderdage efter afholdelsen af det følgende års ordinære generalforsamling (dvs. i foråret 2011). A ApS' salgsoption var sikret ved en betalingsgaranti på 75 mio. kr. udstedt af H. Udover det allerede nævnte indeholdt aktionæroverenskomsten bl.a. bestemmelser om, at A ApS i en bindingsperiode på ca. fem år var afskåret fra at overdrage sine aktier i G, at D havde forkøbsret til A ApS' G-aktier, og at A ApS havde forkøbsret til aktierne i F, så længe fondens forkøbsret var gældende.

I forbindelse med Gs videresalg af F til den franske Coface-koncern i december 2007 blev det bl.a. aftalt, at A ApS' salgsoption skulle ændres og opdeles i to, således at den ene option (salgsoption 1) kunne udøves fra den 28. juli 2008 og to måneder frem, mens den anden (salgsoption 2) kunne udøves fra udløbet af salgsoption 1 og indtil to måneder efter den ordinære generalforsamling i G i 2010 (forventeligt i marts eller april 2010). Der blev ikke foretaget ændringer i den betalingsgaranti, som H havde udstedt til sikkerhed for Ds forpligtelser.

A ApS udnyttede salgsoption 1 og modtog betaling for de solgte G-aktier i sommeren 2008 med 75 mio. kr. Den 22. september 2008 afgav selskabet påkrav til D om udnyttelse af salgsoption 2 ved salg af aktier til 80 mio. kr. Før udnyttelsen blev effektueret, trådte D imidlertid i betalingsstandsning den 13. november 2008. Fonden blev erklæret konkurs den 13. november 2009.

I en sag anlagt af A ApS mod H har Østre Landsret ved dom af 6. oktober 2010 (sag 13. afd., nr. B-3261-09) fastslået, at sparekassen var forpligtet til at anerkende, at garantien fortsat var gældende på de i garantien anførte vilkår.

H har i forsommeren 2016 efter afsigelsen af dommen i den foreliggende sag betalt garantibeløbet på 75 mio. kr. til A ApS.

For Højesteret angår sagen, om advokat C har handlet erstatningspådragende over for A ApS ved ikke at have gjort selskabet opmærksom på muligheden for eventuelt at få ændret vilkårene i garantien i overensstemmelse med de fremrykkede tidspunkter for udnyttelsen af salgsoptionerne. A ApS har anført, at værdien af garantien blev reduceret ved, at garantien ikke blev koordineret med de ændrede optionsterminer.

Erstatningsansvar

I december 2007 blev der ført forhandlinger mellem A ApS, G og D om ændringer i aftalegrundlaget forud for Gs indgåelse af aftale om salg af F til Coface-koncernen den 21. december 2007. J valgte selv at forestå disse forhandlinger uden deltagelse af C. A ApS gjorde således alene brug af Cs bistand, når J vurderede, at der var behov herfor. C blev orienteret af J og bistod denne, herunder forud for de afsluttende forhandlinger og ved udarbejdelse af udkast til aftale om bl.a. ændring af optionsvilkårene.

Det må efter oplysningerne i sagen lægges til grund, at J, som er bankuddannet og har en HD-eksamen, er en erfaren forretningsmand med betydelig viden om bl.a. finansielle forhold. Det må endvidere lægges til grund, at han havde indgående kendskab til garantien og i 2007 ikke lagde afgørende vægt på den. Dette illustreres bl.a. af, at han i en mail af 8. maj 2007 over for D anførte, at han ønskede den førnævnte bindingsperiode vedrørende aktierne i G ændret fra fem til tre år, idet han til gengæld var indstillet på at frafalde betalingsgarantien. Efter Cs

forklaring for Højesteret må det lægges til grund, at C var bekendt med mailen, da han i december 2007 rådgav selskabet. Det harmonerer endvidere med det anførte om Js syn på garantien, at han i forbindelse med den førnævnte dom i sagen mellem A ApS og H har forklaret, at han bl.a. fordi det i 2007 gik ”rigtig godt i virksomheden” ikke så ”nogen anledning til at rette henvendelse til H, da aftalen om ændring af overenskomsten blev indgået i 2007”. Dette skal ses i lyset af, at G, som anført af landsretten, i december 2007 fremstod som et veldrevet og velkonsolideret pengeinstitut med en børskurs på aktierne, der lå væsentligt over den kurs, som fonden var forpligtet til at tilbagekøbe aktierne til, og i lyset af, at salgsoptionerne i henhold til den ændrede aftale kunne udnyttes inden for forholdsvis kort tid.

Ændringerne af aftalegrundlaget i december 2007 medførte ikke, at Hs forpligtelser efter betalingsgarantien bortfaldt. En ændring af garantien for at bringe den i overensstemmelse med de ændrede optionsvilkår ville i øvrigt ikke have haft betydning for bestemmelserne i garantiens pkt. 3.3.1 om garantiens forfaldstidspunkt.

Højesteret finder herefter, at C ikke handlede ansvarspådragende ved ikke af egen drift at rejse spørgsmålet om tilpasning af betalingsgarantien over for A ApS. Højesteret har herved lagt vægt på, at C under de anførte omstændigheder havde rimelig grund til at antage, at spørgsmålet om en eventuel ændring af garantien, som J tilsyneladende ikke tillagde afgørende vægt, var et forhold, J selv ville håndtere.

Allerede som følge heraf stadfæster Højesteret dommen.

Sagsomkostninger

Højesteret finder, at der ved fastsættelsen af sagens økonomiske værdi for landsretten skal tages udgangspunkt i A ApS' påstande over for B I/S og C. Selskabets påstand 2 for landsretten må efter Højesterets opfattelse forstås således, at den, ud over betaling af (friholdelse for) 75 mio. kr. vedrørende salgsoption 1, bl.a. omfatter krav om betaling af 80 mio. kr. vedrørende salgsoption 2. Det samlede påstandsbeløb i selskabets påstand 2 og 3 udgør således mere end 155 mio. kr.

Sagsomkostninger i en sag om så store værdier må fastsættes skønsmæssigt efter en vurdering af, hvad der kan anses for rimeligt bl.a. under hensyn til sagens omfang og karakter. Højesteret finder herefter, at A ApS til B I/S og C skal betale i alt 3,5 mio. kr. i sagsomkostninger for landsretten, dvs. yderligere 1,2 mio. kr.

I sagsomkostninger for Højesteret skal A ApS til B I/S og C betale i alt 350.000 kr.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes med den ændring, at A ApS i yderligere sagsomkostninger for landsretten skal betale i alt 1,2 mio. kr. til B I/S og advokat C.

I sagsomkostninger for Højesteret skal A ApS til B I/S og advokat C betale i alt 350.000 kr.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afgivelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.